

son at ville gøre Forsvarsministeren til en meget krigersk Mand. Men naar det ærede Medlem sammenstiller Udtalelser, som er faldet nu, med Udtalelser, som er fremsat af Bahnsen, vil jeg dog af Hensyn til den Favn, det ærede Medlem nu længes efter at falde i, henstille til ham ogsaa at tage Hensyn til — og det synes jeg maa have større Betydning —, hvad der for en Menneskealder siden eller mere blev sagt fra Venstres Side om Forsvarssagen. Jeg vil da ikke undlade at fremdrage et Minde fra min pure Ungdom, da jeg ofte var Gæst under Folketingsforhandlingerne. Under en skarp politisk Situation, da Konseilspræsident Estrup havde ment, at nu maatte han opgive sit Arbejde for Forsvarssagens Fremme, udtalte Venstres daværende Ordfører Frede Bojsen Partiets levende Beklagelse af, at Ministeriet vilde lade Forsvarssagen i Stikken.

Jeg har taget Ordet, bl. a. fordi jeg ikke kan tilbageholde en personlig Udtalelse vedrørende Udenrigsministeriet, som Gang paa Gang har været paa Tale i Rigsdagen i indeværende Samling. I Krigens Tid, da Vareomsætningen med de krigsførende Magter frembød de allerstørste Vanskeligheder — og ikke mindst vi, der den Gang sad i Rigsdagen, vil til det sidste bevare en levende Erindring herom —, fandt der et for alle meget frugtbringende Samarbejde Sted mellem Udenrigsministeriet og ledende Mænd indenfor de store Erhvervsorganisationer. Ingen af de to Parter var i Stand til alene at besejre Vanskelighederne, men ved forenede Kræfter lykkedes det at løse store Opgaver. Afdøde Alexander Foss har flere Gange sagt til mig, at det var et overordentlig dygtigt Arbejde, der blev udført i de udenrigsministerielle Kontorer, og jeg har et bestemt Indtryk af, at der vedblivende i Udenrigsministeriet er en levende Interesse for disse Spørgsmaal og tillige en ikke ringe Dygtighed til at lade denne Interesse give sig praktiske Udslag. Man har vel ikke altid været heldig i Valget af Landets Repræsentation i Udlandet, men Retfærdigheden byder dog vistnok at sige, at der alt i alt er præsteret et godt Arbejde fra Udenrigsministeriets Side. At det Maskineri, der blev skabt ved den store Udvidelse i Efterkrigstiden — hvor saa meget blev udvidet paa en uheldig Maade —, var for stort, kunde alligevel de fleste fornuftige Mennesker, i alt Fald udenfor Rigsdagen — og jeg var den Gang udenfor Rigsdagen —, indse. I hvilken Grad man nu tør skride til en Indskrænkning, savner jeg for mit Vedkommende det fornødne Detaillendeskab, som ogsaa Rigsdagsmænd for sig bør fordre, til at bedømme,

men Kvaliteten af Udenrigsministeriets Arbejde forekommer det mig, at man ikke i Rigsdagen bør underkende.

Et Par ærede Medlemmer har i Dag udtalt, at nu var Landstinget da endelig i den lykkelige Situation at kunne behandle Finansloven uden at være under Pres af nogen nær forestaaende første April; med andre Ord, det er det næsten uopløselige Landsting, der nu har det i sin Haand, hvornaar Rigsdagssamlingen skal sluttes. Hvornaar den slutter, ved jo ingen, men een Ting er dog ganske givet, og det er, at Spørgsmaalet om Nationalmuseet ikke bliver løst; der sker intet fra Lovgivningsmagtens Side i denne Sag i indeværende Samling. Dette er overordentlig beklageligt, ja, det forekommer mig, at det egentlig er lidt beskæmmende, og jeg tør tillade mig ogsaa paa Bidragsydernes Vegne nu at rette det Spørgsmaal til Staten: Skal der virkelig intet ske? Den højtærede Undervisningsminister har i sin Tid modtaget Kaldet til at blive Minister, men et saadant Kald til at blive Minister bør man kun følge, naar man ogsaa sidder inde med det indre Kald, det vil sige med Lysten til, Interessen for og Følelsen af Kraft til at løse de Opgaver — og her var store Opgaver —, som ligger for. Jeg maa tillade mig at udtale en Beklagelse over den Skuffelse, som den højtærede Minister har beredt os, thi Evnen til at løse saadanne Opgaver har ikke staaet Maal med hans umiskendelige Trang til at gøre alt saa godt som muligt og det elskværdige Sindelag, som ingen vil frakende den højtærede Minister. Personlig har jeg glædet mig over Ministerens Kamp for de store Bogstavers Bevarelse, men jeg vilde alligevel hellere se Ministeren med Held i Kamp for de store Opgaver.

Naar denne Sag nu ligger saaledes, som den gør, skyldes det den slette Forberedelse. Hvorfor i al Verden har Ministeriet ikke i sin Tid f. Eks. udskrevet Konkurrence om dette Spørgsmaals Løsning? Nu er Sagen saa mangelfuldt forberedt, at da Ministeren, idet han er paa Vej til Rigsdagen med Forslag om en bestemt Ordning, møder en Mand paa Trappen, som har en anden Ordning, vender han om fra Rigsdagen og gaar hjem med denne anden Mand for at undersøge, hvad nu han har fundet paa. Dette er en slet Forberedelse af Sagen; helt og holdent ligger vel Ansvaret ikke hos Ministeren, men fra Ministeriets Side er det en slet Forberedelse. Nu kan den højtærede Minister sige: ja, men jeg har alligevel fremsat det Forslag, som jeg var paa Vej til Folketinget med, men nu ser vi, at i Folketingets Udvalg taler — bogstaveligt, kan